

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1877.

Första Kammaren.

N:o 16.

Fredagen den 23 Mars 1877.

Kammaren sammanträdde kl. 2 e. m.

Justerades 3 protokollsutdrag för den 21 och protokollen för den 17 dennes.

Upplästes och godkändes Stats-Utskottets förslag till Riksdagens underdåniga skrifvelse N:o 17, om anvisande af medel för beredande redan under innevarande år af ökad antal sjukplatser vid hospitalen.

Föredrogs och hänvisades till Stats-Utskottet Kongl. Maj:ts nedan-nämnda den 21 dennes bordlagda nådiga propositioner:

1:o angående postverkets utgiftsstaten för år 1878;

2:o angående telegrafverkets utgiftsstaten för år 1878;

3:o angående tullverkets utgiftsstaten för år 1878;

4:o angående pension å allmänna indragningsstaten för skalden Carl Wilhelm August Strandbergs enka; och

5:o angående utbyte af jord för utvidgning af mötesplatsen Malmen i Östergötlands län.

Föredrogs å nyo Första Kammarens Tillfälliga Utskotts den 20 och 21 dennes bordlagda utlåtande N:o 3, angående ändring i gällande föreskrifter rörande pastoralprof.

*Ändring i
gällande före-
skrifter
rörande pasto-
ralprof.*

Herr Sundberg: Oaktadt jag icke har något att erinra mot det af Utskottet framlagda förslaget i och för sig sjelft, anser jag mig dock för närvarande böra yrka afslag å detsamma. Det är ganska riktigt, hvad Utskottet anmärkt, att detta förslag står i öfverensstämmelse med kyrkomötets beslut från år 1868 likasom med kyrkolags-

*Ändring i
gällande före-
skrifter
rörande pasto-
ralprof.
(Forts.)*

komiténs förslag rörande pastoralexamen; men Utskottet har dock förbisett en omständighet i sin redogörelse, och det är att, åtminstone hvad kyrkolagskomiténs förslag beträffar, dess förslag om pastoralexamen är stäldt i sammanhang med en föreslagen förändring rörande prestexamen. Så länge prestexamen kvarstår i sitt oförändrade skick och således är belamrad med vissa för teologiska och presterliga studier främmande ämnen och så länge detta förhållande väsentligt inverkar på hela denna examens natur och beskaffenhet, anser jag, att en förändring i pastoralexamen icke bör ske, på sätt här blifvit af Utskottet tillstyrkt. Först måste prestexamen ändras och blifva en rent teologisk examen, innan en så beskaffad förändring i pastoralexamen, som här föreslagits, bör ega rum. Vidare får jag fästa uppmärksamheten på någonting annat, som ock förtjenar att tagas i öfvervägande. Pastoral-examen och de betyg, som i denna examen erhållas, utöfva ett ganska bestämmande inflytande på presterskapets befordringsrätt. Hvilket sammanhang för närvarande eger rum mellan denna examens betyg och rätten till presterskapets befordran, det veta vi allt för väl af nu gällande kyrkolag, men hurudant detta sammanhang kommer att blifva enligt de nya befordringslagar, som nu ligga under Kongl. Maj:ts pröfning, det veta vi alldeles icke. Öfver detta förslag hafva i alla dess delar de kyrkliga myndigheterna blifvit hörda, utan att det ännu blifvit bekant, hvilka utlåtanden de afgifvit, och man vet således icke, huru de tänkt sig befordringen för presterskapet och denna examens ställning i förhållande dertill. När så är och hela denna fråga i all sin utsträckning och vidd är under Kongl. Maj:ts pröfning, anser jag det vara oklokt att nu begära ändring i ett prof, som kan inverka möjligtvis ganska mycket på den presterliga befordringsrätten, möjligen också ganska litet; och kanhända det går så att, när allt, som nu är framlagdt till Kongl. Maj:ts pröfning, blifvit väl siktadt och sälladt, hela denna examen kommer att bortfalla. Med all aktning för förslaget, om hvilket jag sjelf varit med såsom ledamot i kyrkolagskomitén, vågar jag under nämnda omständigheter hemställa, om det vore klokt att besvära Kongl. Maj:t med en framställning i ämnet. Uppenbarligen ligger orsaken till att Kongl. Maj:t ännu icke åtgjort något med anledning af kyrkomötets framställning år 1868 deruti att Kongl. Maj:t sjelf vill hafva denna fråga satt i sammanhang med befordringslagarne. Jag tillstyrker alltså för min del afslag å Utskottets förslag.

Herr von Gegerfelt: Jag ber att få instämma i den siste ärade talarens yttrande angående olämpligheten af att i denna fråga göra särskild framställning till Kongl. Maj:t. Jag vill blott tillägga, att det innefattar en orimlighet eller åtminstone oförlighet att stadga, att de i prestexamen meddelade betyg i exegetik, kyrkohistoria och dogmatik skola lända till efterrättelse vid pastoralexamen, så länge det icke är uttryckligen föreskrifvet att betyg i dessa ämnen skola meddelas i prestexamen. 19 kap. 2 § kyrkolagen stadgar blott i allmänna ordalag att det skall examineras »uti theologia och i synnerhet vår tros artiklar och locis communibus».

Hvarföre jag egentligen begagnar ordet, som jag begärt innan den förre talaren sig yttrat, är för att vid detta tillfälle likasom vid flera

föregående fästa uppmärksamheten på vanskligheten af att, när en lagstiftningsfråga i sin helhet är beroende på Kongl. Maj:ts pröfning, på enskildes motionärers framställning från ett ännu ej slutligen behandladt lagförslag söka utbryta särskilda småbitar och inpassa dem i den äldre lagstiftningen. Om det vore fråga om att alldeles afskaffa pastoral-examen, så kunde den ifrågakälda åtgärden hafva något skäl för sig, ty man kan säga, att det är obehagligt för äldre personer, att undergå nämnda examen, helst om de skola examineras af sina yngre medbröder; men nu skulle enligt detta förslag pastoral-examen i allt fall kvarstå och om den då utsträckes till flera eller färre ämnen — uti hvilka en prest i alla händelser icke får vara okunnig — så synes det mig vara en alltför ringa fråga för att man skulle ingå till Kongl. Maj:t med en skrifvelse. Jag yrkar afslag å Utskottets förslag.

Ändring i gällande föreskrifter rörande pastoralprof.
(Forts.)

Herr Grafström: Då jag har deltagit i öfverläggningarna angående denna fråga i det Tillfälliga Utskottet och jag icke haft något att erinra mot Utskottets hemställan, så ber jag att med några få ord få angifva min personliga ställning till frågan. Jag medgifver först och främst villigt, att frågan är af ganska ringa betydelse, emedan den föreslagna förändringen, enligt min tanke, icke skulle hafva någon synnerligt stor inverkan på redan nu gängse förhållanden. Vidare vill jag be att få vördsamt yttra min tanke, att denna fråga icke kan anses hafva det organiska sammanhang med de stora ledande grundsatzerna i den kyrkliga lagstiftningen, som man skulle kunna antaga i följd af de yttranden, som här blifvit afgifna. Vore detta förhållandet, så skulle jag instämma i den siste ärade talarens yttrande, men då frågan tyckes mig vara fristående från dessa stora grundsatser, synes det mig som Kammaren skulle mycket väl kunna ingå på Utskottets hemställan. Det är ju en erfarenhet, som ofta blifvit bekräftad, att åtskilliga små frågor, om hvilka man varit fullt ense, blifvit uppskjutna derföre att de sammankopplats med stora frågor, för hvilkas afgörande alldeles icke samma öfverensstämmelse i åsigt kunna avvägras. Om nu denna detaljfråga skall uppskjutas, till dess Kyrkomötet och Riksdagen blifva ense om en större förändring af kyrkolagen, så tror jag för min del, att den kommer att blifva uppskjuten till en ganska oviss framtid.

Man har talat om att det vore nödvändigt att förändra prestexamen, innan en förändring i pastoral-examen kunde ega rum. Jag kan inse, att det ligger någon sanning i detta yttrande, men icke, att denna sanning har så stor betydelse, som här uppgifvits. Prestexamen är för närvarande helt och hållet en formalitet, men pastoral-examen är det alldeles icke, emedan den presterliga befördran är i hög grad beroende på det hufvudbetyg, som i denna examen erhålles. Nu anser jag det vara alldeles klart och tydligt, att, om Kongl. Maj:t skulle lyssna till Riksdagens hemställan i detta hänseende och utfärdade en förordning om förändring af pastoral-examen, såsom Utskottet föreslagit, skulle denna förordning omöjligen komma att gälla för andra än dem, som efter det att förordningen utkommit aflägga prestexamen. Det vore obilligt att fordra, att för dem, som redan äro prester och aflagt prestexamen utan all tanke på att betygen i exegetik, kyrkohistoria och dogmatik skulle hafva den betydelse, som de skulle få efter den nya

*Andring i
gällande före-
skrifter
rörande pasto-
ralprof.
(Forts.)*

förordningens tillkomst, att för dem, säger jag, låta förordningen hafva retroaktiv verkan. Förordningen skulle endast kunna hafva afseende på dem, som hädanefter komme att aflägga prestexamen, och när de veta, att de betyg de få i prestexamen komma att inverka på hufvudbetyget i pastoralexamen, skola de naturligen bemöda sig om att i prestexamen erhålla högre betyg än de nu hafva anledning att eftersträfvä. Således skulle fordringarne i prestexamen genom sakens egen nödvändighet höjas, och jag tror derföre icke, att man behöfver befara, att fordringarne på presterskapets lärdom skulle derigenom i någon mån minskas.

Den siste ärade talaren nämnde om att kyrkolagen icke föreskrifver några bestämda fordringar i exegetik, kyrkohistoria och dogmatik. Den föreskrifver teologi i allmänhet och då det ju är ett vedertaget bruk att i prestexamen examinera uti de särskilda disciplinerna af teologi, så torde praxis i detta fall också böra uppmärksammas. Jag återkommer till, att frågan är af ganska liten betydhet, då jag icke kan inse, att pastoralexamen derigenom i någon väsentlig mån förändras; och i följd deraf vill jag icke hålla på hvarken att den nu afgöres eller uppskjutes till framtiden.

Herr von Koch: Jag ber att i anledning af hvad här blifvit anmärkt mot Utskottets tillstyrkan af Herr Schönbäckes motion få anföra: att om man, innan man vidtagit en af alla vederbörande medgifven nödig eller lämplig förändring uti en examen, städse skulle afvakta resultatet af väckta förslag till förändring af befodringslagar eller nya organisation af embetsverk, hade man säkerligen fått vänta allt för länge med åtskilliga förändringar i examensförfattningarne, hvilka likväl ofta blifvit vidtagna under den långa tid, hvarunder någon förändring i organisationen af våra embetsverk icke egt rum. Det är väl sant, att ett förslag till ny kyrkolag och nya kyrkostadgar nu föreligger hos Kongl. Maj:t och blifvit remitteradt till Högsta Domstolen, som äfven längre börjat handlägga ärendet, men Högsta Domstolens nämnda handläggning har till sitt egentliga föremål kyrkolagen, icke den nu ifrågasvarande frågan, hvilken tillhör Kongl. Maj:t ekonomiska lagstiftnings område enligt 89 § Regeringsformen, hvarför det ock blifvit hänvisadt till ett Tillfälligt Utskott, hvilket icke föreslagit något annat än aflåtande till Kongl. Maj:t af en underdånig skrifvelse i ämnet. Skulle man för denna och dylika frågor emot vanligheten nu vilja afvakta erhållande af en alldeles ny kyrkolag, finge man troligen vänta ganska länge, enär det, till följd af den massa af anmärkningar som, så vidt jag erfarit, vid granskningen af förslaget till en sådan lag torde komma att framställas, är föga sannolikt, att de många vederbörande inom den närmaste framtiden derom kunna enas. Aflåter man åter till Kongl. Maj:t den nu ifrågasatta skrifvelsen såsom föremål för hans ekonomiska lagstiftning, blifva troligen vederbörande deröfver hörda och Kongl. Maj:t kommer nog att fästa behörigt afseende vid de yttranden och anmärkningar, som af dessa vederbörande och deribland särdeles den förste talaren här inom Kammaren då kunna komma att afgifvas. Det kan derför, enligt min åsigt, åtminstone icke skada, om Kongl. Maj:t, som redan den 14 Maj 1867 erhållit en skrifvelse från Riksdagen, gående

ut derpå, att pastoralexamen skulle alldeles afskaffas, nu blir under-
 rättad derom, att Riksdagen — förutsatt nemligen att ifrågavarande
 förslag vinner dess bifall — så till vida modifierat sin öfvertygelse, att
 den nu endast anhåller om en lindring i samma examen, allt uti ena-
 handa syfte och i full öfverensstämmelse med hvad kyrkomötet till-
 styrkt. Det skulle kunna hända, att, sedan Högsta Domstolen afgifvit
 yttrande i afseende å sjelfva kyrkolagen och tilläfventyrs äfven angå-
 ende några i sammanhang dermed föreslagna stadganden, Kongl. Maj:t
 skall finna, att de delar, hvaröfver han kan ensam besluta och i syn-
 nerhet de, hvarom kyrkomötet och Riksdagen varit af lika tankar, skulle,
 derest Kongl. Maj:t gillar desamma, fortare kunna bringas till verk-
 ställighet, än genom att afvakta antagandet af en ny kyrkolag, som
 först måste genomgå granskning af och antagas utaf kyrkomöte, båda
 Kamrarne samt Konungen. Jag kan icke se, att vi skulle löpa någon
 särdeles risk, om vi anhålla, att sådana, för många enskildas väl-
 färd viktiga frågor, som t. ex. den nu afhandlade icke obehöfligen sam-
 manbindas med en, som har en så slipprig bana att genomlöpa.

Jag finner mig derföre böra tillstyrka bifall till Utskottets hem-
 ställan.

Herr Schönbäck: Då jag i dag alldeles undantagsvis anhåller
 om ordet, kan det icke falla mig in att besvära Kammaren med något
 längre yttrande, hvilket jemväl är så mycket mindre nödvändigt, som
 jag finner mig icke kunna såsom skäl för antagande af mitt förslag
 anföra något utöfver hvad af de två näst föregående talarne blifvit i
 sådant afseende framhållet. Med den ene af dessa instämmer jag vis-
 serligen deri, att den fråga, som nu föreligger, nemligen att antingen
 afskaffa pastoralexamen med utvidgande i någon mån af prestexamen
 eller ock att införa en föreskrift att i pastoralexamen endast de prak-
 tiska ämnena skola vara föremål för förhör, är en fråga af jemförelse-
 vis ringa vikt, men det är dock en fråga, som under decennier varit
 på tal och för hvars framgång de utmärktaste universitetslärare inom
 teologiska fakulteterna varmt intresserat sig. Det är verkligen icke
 lätt för den, som ofta strax efter sin prestvigning sändes ut till för-
 samlingarne såsom vice pastor och sedermera år efter år upptages af
 pastorala göromål, att underhålla sina insigter i de teoretiska ämnena.
 Vi hafva till och med sett sådana fall inträffa, der en far blifvit
 examinerad samtidigt med sin son, en lärare med sin lärjunge, och det
 måste för personer vid så framskriden ålder vara förenadt med stort
 obehag att stå efter sina barn och lärjungar. Jag kan icke heller se,
 att det finnes något skäl för ett uppskof med frågans afgörande. Det
 har visserligen af vice ordföranden i Lag-Utskottet blifvit framhållet,
 att det icke skulle vara skäl att, då sjeliva hufvudfrågan ligger under
 Kongl. Maj:ts pröfning, nu företaga till behandling en lagfråga af så
 enskild natur som den förevarande; men vi stå i stor tacksamhetsskuld
 till bemälda ordföranden derför, att han icke alltid strängt hållit på en
 sådan grundsats, utan flera gånger modifierat densamma, såsom exem-
 pelvis under förra riksdagen, då en af mig väckt motion, som afsåg en
 med denna likartad fråga, vann bifall just derför att ordföranden i Lag-
 Utskottet talade för densamma.

*Ändring i
 gällande före-
 skrifter
 rörande pasto-
 ralprof.
 (Forts.)*

*Ändring i
gällande före-
skriffter
rörande pasto-
ralprof.
(Forts.)*

Hvad nu angår den omständighet att kyrkolagskomiténs förslag till ny kyrkolag och nya kyrkostadgar är beroende på Högsta Domstolens pröfning och att man skulle kunna förvänta ett snart afgörande af denna fråga, får jag bekänna, att jag i det hänseendet har mycket ringa förhoppning. Man tvistar nemligen ännu om första § i första kapitlet af detta förslag, och vid sådant förhållande återstå, enligt min uppfattning, ännu så ofantligt mycket, innan detsamma kan blifva afgjort, att, om vi skulle afvakta detta, vi ännu länge finge behålla hvad vi nu hafva. Jag vet icke något annat land, der särskild pastorexamen förekommer. Redan för 50 år sedan fanns i Danmark ingen särskild sådan examen, utan denna inbegreps i kandidatexamen. I Finland antogs för flera år sedan ett förslag till kyrkolag, hvari pastoral-examen var inskränkt till ungefär detsamma, som här nu är föreslaget. Då för öfrigt hvad jag här föreslagit icke är något annat, än hvad kyrkomötet hos Kongl. Maj:t begärt och hvarom kyrkolagskomiténs samtliga ledamöter varit ense, anser jag mig på grund häraf utan allt för stor dristighet kunna anhålla, att Utskottets förevarande utlåtande, hvilket innehåller detsamma som jag framställt, måtte vinna Kammarrens bifall.

Sedan öfverläggningen härefter förklarats slutad samt Herr Grefven och Talmannen upptagit de derunder gjorda yrkanden å dels bifall till förevarande utlåtande och dels afslag derå; framstälde Herr Grefven och Talmannen först proposition på bifall till utlåtandet, hvarvid svarades många nej, blandade med ja, och sedermera proposition på afslag derå, då svaren utföllo med många ja, blandade med nej; och förklarades ja nu hafva varit öfvervägande.

Föredrogs och bifollos Stats-Utskottets den 21 dennes bordlagda utlåtanden:

N:o 37, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående eftergift af Kronofogden Oscar Moosberg å dömd ersättningsskyldighet till statsverket;

N:o 38, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående efterskänkande af Kronans rätt till danaarf efter enkan Johanna Katarina Sandström i Björsäter; och

N:o 39, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående afsöndring af jord från indragna trumpetarebostället vid Kongl. Lifregementets Grenadiercorps ett halft mantal Åby N:o 2.

Föredrogs Stats-Utskottets den 21 dennes bordlagda memorial N:o 40, med förslag till voteringsproposition i anledning af Kamrarnes skiljaktiga beslut rörande Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående beviljande af statsbidrag för ny tomtreglering i Strömstad i följd af den staden senast öfvergångna brand.

Herr Bennich: Jag har icke någon anmärkning att framställa mot Stats-Utskottets sätt att behandla förevarande fråga, enär det protokollsutdrag, som kommit Utskottet till handa, icke antydte hvad som passerat, att nemligen den ena Kammaren i denna fråga fattat två beslut, på grund af särskilda propositioner. Andra Kammarens beslut på dessa särskilda propositioner äro något afvikande från Första Kammarens, och med anledning häraf har vid voteringspropositionens föredragning Andra Kammaren beslutit återremittera frågan, på det den må få sina särskilda beslut framställda i särskilda voteringspropositioner. Äfven om denna Kammare skulle låta bero vid Stats-Utskottets förslag, skulle saken, enligt min åsigt, kunna hjälpas, dock endast derigenom att Kammaren nu bifaller den föredragna voteringspropositionen och sedan åter frånträder detta sitt beslut. På det emellertid Kammaren icke må blifva härför blottställd, hemställer jag, att äfven denna Kammare ville återremittera frågan till Stats-Utskottet.

Herr Ekman, Carl: Den föregående talaren har endast fäst sig vid de svårigheter, som möjligen skulle kunna uppstå derigenom, att de båda Kamrarna fattade olika beslut i afseende å godkännandet af den nu föredragna voteringspropositionen, och jag medgifver, att de ledsamma förhållanden, som deraf kunna uppkomma, böra i möjligaste mån undvikas. Måhända vore det därför skäl att, på sätt den föregående talaren föreslagit, återremittera voteringspropositionen till Stats-Utskottet, på det detta må komma i tillfälle att föreslå ett sådant sätt för frågans afgörande, som Andra Kammaren önskat; men jag ber att få fästa Kammarens uppmärksamhet derpå, att Stats-Utskottet icke kunnat förfara annorlunda vid voteringspropositionens uppställande, än det nu gjort. Det har nemligen alltid varit antaget såsom regel att sätta den ena Kammarens hela beslut emot den andras hela beslut. Första Kammarens beslut i den fråga, hvarom nu skall gemensamt voteras, att nemligen bevilja det föreslagna anslaget och lånet till Strömstad, skedde genom ett enda beslut, hvori innefattades alla de till frågan hörande vilkor, hvaremot Andra Kammaren, efter hvad mig blifvit sagdt, läser sönderdelat punkten i flera olika delar, hvarefter angående hvar och en af dessa delar framstälts särskild proposition, och fattats särskilda beslut. Om ett sådant förfaringssätt har det till Stats-Utskottet komna protokoll icke kunnat lemna någon upplysning och Utskottet har således saknat all annan kännedom härom, än den Utskottets ledamöter från Andra Kammaren egde och skulle kunnat meddela, men hvilken de behöllo för sig. Utifrågavarande protokollsutdrag från Andra Kammaren förekommer:

Föredrogs Stats-Utskottets utlåtande N:o 31, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition, angående beviljande af statsbidrag för ny tomtreglering i Strömstad i följd af den staden senast öfvergångna brand.

Utskottets hemställan bifölls med följande förändrade lydelse» hvarefter i en följande punkt innehållas alla de ändringar Andra Kammaren gjort. Protokollsutdraget upplyser icke derom, att särskilda propositioner blifvit framställda å de olika punkterna.

Jag har endast velat tillkännagifva detta, för att dermed visa, huru frågan verkligen står, att nemligen Utskottet icke kunnat handla annorlunda, än det gjort, och att, om punkten skall sönderdelas, Första Kammaren icke kommer att till frågan intaga fullt samma ställning, som den gör, om den, på sätt propositionen innehåller, får i ett beslut afgöra punkten med alla de dermed förenade vilkor. Jag medgifver dock, att det kan finnas skäl att undvika den obehagliga ställning, som kan uppkomma derigenom, att ena Kammaren godkänner och den andra förkastar den nu föreslagna voteringspropositionen och vill därför icke motsätta mig återremiss.

Herr Wallenberg: Jag begärde ordet, då jag hörde den förste talaren yrka återremiss å voteringspropositionen, hvori Första Kammarens beslut är af Stats-Utskottet fullt riktigt återgifvet. Efter min uppfattning saknar Första Kammaren all anledning att besluta sådan återremiss, men då Stats-Utskottets ordförande anslutit sig till den derom framställda önskan, vill jag för min ringa del icke motsätta mig densamma. Skulle likväl en återremiss kunna så uttydas, att Första Kammaren vore missnöjd med det sätt, hvarpå Stats-Utskottet återgifvit dess beslut i frågan, vore det mycket illa; och om Stats-Utskottet skulle komma att ploeka sönder Första Kammarens beslut, så att man icke kan votera om detsamma, hoppas jag, att det blir afslag å propositionen. Emellertid har jag icke något yrkande att nu framställa.

Herr Bennich: Då syftet med en återremiss måste bedömas efter de yttranden, som föranledt densamma, kan jag icke finna, att Stats-Utskottet skall kunna missförstå betydelsen af en återremiss, om Kammaren beslöte en sådan. Det är alldeles icke något ogillande af Stats-Utskottets sätt att gå till väga, som föranledt mitt yrkande, utan på samma gång jag erkänt, att Stats-Utskottet icke kunnat göra annat än hvad det gjort, har jag anfört anledningen till Andra Kammarens återremiss; och det är otvifvelaktigt, att Andra Kammaren varit lika berättigad att få frågan framställd i särskilda propositioner, som den är att få den samfälda voteringen affattad i särskilda propositioner. Jag kan icke se, att något missförstånd skall kunna uppkomma genom en återremiss, men deremot anser jag, att det kan uppstå förvecklingar, om den ena Kammaren godkänner en voteringsproposition, som den andra Kammaren icke godkänner.

Efter härmed slutad öfverläggning, gjordes först proposition på den ifrågavarande propositionens godkännande, hvarvid svarades nej, och sedermera proposition på återremiss deraf, hvilken proposition med ja besvarades.

Föredrogs Stats-Utskottets den 21 dennes bordlagda memorial. N:o 41, med förslag till voteringsproposition i anledning af Kamrarnes skiljaktiga beslut rörande Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående

beviljande af statsbidrag för ny tomtreglering i Söderhamn efter den staden senast öfvergångna brand.

Herr Bennich: Det är alldeles samma förhållande med denna voteringsproposition som med den föregående och jag hemställer derföre, att Kamraren ville besluta, att den nu föredragna voteringspropositionen måtte återremitteras.

Efter härmed slutad öfverläggning, gjordes först proposition på den ifrågavarande voteringspropositionens godkännande, hvarvid svaredes nej, och sedermera proposition på återremiss deraf, hvilken proposition med ja besvarades.

Föredrogs och bifölls Lag-Utskottets den 21 dennes bordlagda utlåtande N:o 14, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition med förslag till förordning rörande ändring i gällande bestämmelser om skyldighet att bygga och underhålla tiondelada.

Föredrogs men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet Lag-Utskottets den 21 dennes bordlagda utlåtande N:o 15, i anledning af väckt motion om vatten- och brödstraffets afskaffande.

Anmälades och bordlades nedannämnde Stats-Utskottets utlåtande och memorial:

N:o 21, angående regleringen af utgifterna under Riksstatens Åttonde hufvudtitel;

N:o 42, i anledning af Kongl. Maj:ts förslag om beviljande af statsbidrag till förbättrande af hamnen vid Oskarshamn;

N:o 43, i anledning af väckt motion om anslag för Pite elfs försättning i flottbart skick;

N:o 44, i anledning af väckt motion om uppskof med erläggande af ränta och amortering å ett Wiskaåns sjösänkingsbolag beviljad statslån;

N:o 45, angående dels afskrifning, dels förande inom linien af några i Riksgäldskontorets hufvudbok för närvarande bland tillgångarne upptagna poster;

N:o 46, i anledning af väckt motion om anslag åt färjemännen vid Fårösunds hamn;

N:o 47, med förslag till voteringsproposition i anledning af Kamrarnes skiljaktiga beslut rörande en punkt af Stats-Utskottets utlåtande angående Riksstatens Andra hufvudtitel;

N:o 48, med svar å återremiss och förslag till voteringsproposition i anledning af Kamrarnes skiljaktiga beslut i åtskilliga frågor, rörande anslagen under Riksstatens Femte hufvudtitel;

N:o 49, i anledning af Kamrarnes skiljaktiga beslut i vissa frågor rörande anslagen under Riksstatens Sjette hufvudtitel;

äfvensom Andra Kammarens protokollsutdrag:

N:o 122, med delgifvande af Kammarens beslut öfver dess Tillfälliga Utskotts utlåtande N:o 20, angående föreslagen underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande inskränkning i nu tillåtna tiden för jagt af elg; samt

N:o 127, med delgifvande af Kammarens beslut öfver dess Tillfälliga Utskotts utlåtande N:o 23, med anledning af Herr A. Adlersparres motion N:o 135, om underdånig skrifvelse angående det nya aflöningsättet vid Kongl. flottan.

Justerades 5 protokollsutdrag; hvarefter Kammarerna åtskildes kl. 3 e. m.

In fidem
O. Brakel.